

blive omordnet i Fremtiden, ville vi, med den nu værende Retstilstand for Die, i Forbindelse med det Foranførte tænke os den Mulighed, at en Misgjernings-sag var paabegyndt ved sædvanlig Rettergang, og at der først senere fremkom saa skarpende Oplysninger, at der fandtes Anledning til at bringe den ind for Rigsretten, samt at denne Sagens Gang havde medført, at Undersøgelsen var anstillet ved hemmelig Inquisition, før der opstod Spørgsmaal om den exceptionelle Retsbehandling. Dette var da vistnok lovligt, saalænge den nu gjældende almindelige Retspleie i criminelle Sager bestaaer; men naar Sagen var bragt for Rigsretten, er det ligesaa vist, at de Tilstaaelser og Vidneforklaringer, som maatte være afgivne under tidligere inquisitoriske Forhører, ikke kunde tilkomme den Beviiskraft, som de vilde have for Domstole, der, bundne til bestemte Beviisregler, være berettigede til inquisitorisk Behandling af saadanne Sager. Det vilde da komme an paa, om de Oplysninger, Forhørerne indeholdt, fik Stadfæstelse ved Beviisførelsen for Rigsretten, og om dennes Værd ikke svækkedes ved Indvirkningen af den forudgaaende Inquisition, saaledes at Rigsretsdommerne trostede sig til paa den efter saadanne Antecedentia paafulgte Rigsretsforhandling at støtte en Domfældelse efter deres samvittighedsfulde Overbeviisning.

Efterat Udvalget har tilladt sig disse, til Lovforslagets Princip knyttede, almindeligere Betragtninger, gaae vi over til at omtale de enkelte Paragrapher, ved hvilke vi have fundet Anledning til Bemærkninger og Indstillinger; men vi troe forsaavidt at burde forbigaae Redaktionsforandringer, som, om vi end vilde ansee dem for Forbedringer, dog ikke vilde medføre Forandringer af Indholdet.

§ 1.

Da Indholdet af Grundlovens § 73 her er gjengivet ordlydende, hvorimod intet Andet foreskrives, og da det seer ud, som om her først paabødes, hvad der siden 5te Juni 1849 har været grundlovs hjemlet, saa foreslaaes

til Slutningen i en ny Linie at tilføie: „(Grundlovens § 73).“

Da det er en med Hensyn til Borger sikkerheden vigtig Gjenstand, at drages fra den almindelige Ret til en særegen Domstol ved specielle Resolutioner om en speciel Sag, og da dette faaer en ny Betydning, naar Nævninger indføres i den almindelige Retspleie, men ikke for Rigsretten, vilde Udvalget ansee det onskeligt, om det ved Lov nærmere kunde bestemmes, hvilke Forbrydelser der kunne behandles efter § 1, andet Afsnit; men man har saa meget mindre derom villet indbringe noget Forslag, som det deels er tvivlsomt, om Grundloven tillader det, og det deels vilde egne sig til en nærmere Overveielse end den, vi i denne Sag kunne anstille, hvad der forsaavidt maatte være det Rette.

§ 2

er en ordlydende Gjentagelse af Grundlovens § 72, hvorfor, overeensstemmende med, hvad der er anført ved § 1, foreslaaes tilføiet i en ny Linie: „(Grundlovens § 72).“

§ 4.

Paa Grund af Vigtigheden af Formandens Stilling indeholdt det tidligere Lovforslag Regler for Valg af Formand og Viceformand; men Udvalget har ikke anset det nødvendigt atter at optage disse, da det vel kan overlades Rigsretten selv ved et Forretningsregulativ at ordne denne og flere Gjenstande, ligesom dette er overladt Thingene.

§ 7.

For Mellemtiden imellem en Valgperiodes Udløb og en følgende Rigsdags Sammentræden er der med Hensyn til Rigsretsmedlemmer fra de Landsthingskredse, hvor nye Valg ere foregaaede, ingen anden Regel at følge end Analogien af denne Paragraph; men § 9 anviser en Maade, hvorpaa Rigsretten i saa Fald kan vedblive at være fuldtallig, forsaavidt dette er af Vigtighed.

§ 8.

Der som en Indstilling, som Udvalgets Fleertal (Blechinger, Flensborg, Treschow) vil gjøre til § 10, vinder Bisald,